

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“

(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

listopad/prosinec 2004

Rozhodující zvláštní vydání

Velice srdečně zdravím všechny, kteří jsou osloveni a i nadále budou skrze pravé zvěstování věčně platícího Božího Slova. Apoštol Petr použil slovo z Iz. 48 v 1. Petr. 1:25:

„Ale slovo Páně zůstává na věky. Toto je to slovo, které vám bylo zvěstováno (v něm. př. Bible: ..jako spásná zvěst).“

Takové bylo svědectví apoštola a rovněž bratra Branhama, a mně je z milosti dovoleno zvěstovat totéž věčně platné evangelium – to Boží čisté Slovo, které zůstává na věky.

Pro svůj první Oběžný dopis v září 1966 jsem zvolil nadpis:

„Slovo Páně zůstává na věky“

A již tehdy jsem měl na mysli Iz. 48 a 1. Petr. 1. Na konci Oběžného dopisu stojí: „V pověření Božím působící“ – tak to má být až k tomu poslednímu; to je moje legitimace. Je to stále ještě tentýž Duch Boží, který uvádí do vši pravdy. Každé Boží povolání a poslání je napojeno na stejný pramen zjevení. Až do konce je to totéž Slovo, táž zvěst, totéž učení – jeden Pán, jedna víra, jeden křest.

Petr poslušnost k pravdě a bratrskou lásku bez pokrytectví obzvláště zdůraznil a Božím dětem, které to skutečně prožily, dosvědčuje:

„Znovuzrození jste ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky.“ (1. Petr. 1:23)

Jestliže dnes pročítám to množství Oběžných dopisů a brožur a knih, které jsme v průběhu uplynulých desetiletích o všech důležitých tématech vydali a jsou rozšířeny v celém světě, jsem Pánu vděčný z celého srdce, že všechno tak nádherně vedl a zachoval nás ve Svém Slově. Již během prvních deseti let jsem navštívil mnohé země na všech kontinentech. První brožury v anglické řeči začínající slovy: „Only believe the THUS SAITH THE LORD“, které byly zde v Krefeldu vytištěny a rozeslány do celého světa, dosáhly v krátkém času 80 000 exemplářů. Tím jsme položili biblický základ a jasně a zřetelně objasnili službu zvěstování jako jádro zvěsti všem, kteří věří. Pán nás z milosti vedl od jasnosti k jasnosti. Jsou to vždy ti vyvolení, kteří poznávají den a zvěst a slyší, co Duch praví církvím.

Tento Oběžný dopis píše pod dojmem zvláště požehnaných misijních cest v uplynulých měsících: v šesti městech Indie, v Súdánu, v Etiopii, v Keni, v Botswaně, v Jihoafrické republice, v Gabunu, v Angole, v Kongu, také v Konžské demokratické republice, v Malawi a v Zambii. Ty jsou nezapomenutelné. V městech Likasi, Kolwezi, Mbuji-Mayi a Lubumbashi přišla k shromážděním obzvláště velká množství lidí. Na Rafaelově sportovním stadionu v Kinshase se sešlo osmnáct až dvacet tisíc lidí, na kenžském stadionu v Lubumbashi šestnáct až osmnáct tisíc, na dalších stadionech osm až patnáct tisíc. Také městské a divadelní sály byly zaplněny několika tisíci lidmi.

Při pohledu na ty masy lidí mě zaměstnávaly následující otázky: „Věříte, že se příchod Pána Ježíše přiblížil?“ Odpověď francouzsky zněla: „Oui, Amen!“ – „Ano, Amen!“

„Jste obeznámeni se zvěstí konečného času a službou Williama Branhama?“ „Oui, Amen! Haleluja!“ – „Ano, Amen! Haleluja!“

„Jste všichni biblicky pokřtěni na jméno Pána Ježíše Krista?“ A opět táž souhlasná odpověď: „Oui. Haleluja!“ a Amen! l'Amen!, přičemž jsem měl dojem, že to bylo slyšet také v nebi. Celkem se v měsících květnu, červnu, červenci a srpnu na africkém kontinentu velkých shromáždění zúčastnilo přibližně sedmdesát až osmdesát tisíc lidí. To bylo jedinečné vítězné Boží tažení!

Po posledním shromáždění v Lubumbashi, jsem byl pozván k hodinovému interview do televize, které se vysílalo v celé zemi. Tak se jistě ještě několik milionů mohlo dozvědět, co Bůh v přítomnosti koná. Moderátor, který interview vedl, televizním divákům ukázal mé knihy a mě představil slovy: „Toto je kazatel, který má odvahu napsat pravdu.“

V interview byla v popředí zájmu obzvláště témata „Božství“ a „křesť“. I v Africe s tím mají odpovědní muži v denominacích veliký problém, protože všichni věří svým náboženským tradicím. Nyní se ale všichni dozvěděli, že Bůh je jen Jeden a jako Otec v nebi se zjevil ve Svém jednorozeném Synu na Zemi a skrze Ducha svatého v církvi. Právě tak se jim dostalo informace, že misijní pověření, které je popsáno v Mat. 28:19, bylo přesně vykonáváno Petrem ve Sk. 2., Filipem ve Sk. 8 a v Efezu Pavlem ve Sk. 19. Všichni slyšeli, že Pán přikázal křtít na jméno a ne na tři tituly nebo označení a že to jméno, ve kterém se nám Bůh jako Otec, Syn a Duch svatý zjevil, je Pán Ježíš Kristus. K tomu je přirozeně potřeba zjevení, aby bylo možno poznat to novozákonní jméno smlouvy, v kterém je záchrana a spasení (Sk. 4:12), a také soulad mezi misijním pověřením Pána a jeho vykonáváním skrze apoštoly.

Nadto jsem mohl vyložit, proč věříme, že William Branham byl zaslíbený prorok, a podložit to Písmem Svatým z Mal. 4:5–6, Mat. 17:11 a Mar. 9:12. Prostě se těšíme z toho, že mnozí lidé slovo této hodiny, tu poslední zvěst zkoumali a nejen slyšeli, ale také přijali a uvěřili!

Uplynulé měsíce byly mimořádným časem sklizně po setbě Slova, které se rozsévalo v minulých letech skoro ve všech zemích světa. Velký podíl na tom má také náš milý bratr a věrný spolupracovník Alexis Barilier, který se obětoval a rok co rok rovněž podnikal ty namáhavé cesty. Přijal na sebe odpovědnost za vydávání brožur a knih ve francouzštině a skutečně statisíce byly zavedeny na Pánovu cestu. Bratr Barilier službu bratra Branhama v roce 1955 také osobně prožil a patřil k výboru, který jeho shromáždění v Rennes

u Lausanne připravoval. Od 1966, tedy od samého počátku, se též aktivně podílí na šíření zvěsti konečného času.

Na setkáních kazatelů jsem byl sloužícími bratry stále znovu dotazován, zda se bude ta žeň sklízet nyní, jak mi to bylo před lety s tím kombajnem ukázáno. Stále znovu bylo zmiňováno, co bratr Branham říkal o „německém orlovi“, kterého v Curychu 1955 viděl ve vidění letět nad Afrikou. Co jiného ty bratry ještě zajímá, je, zda se nyní naplňuje Mat. 24:45–47, kdy jsou rozdávány veškeré poklady Božího domu jako duchovní pokrm v pravý čas. Cokoliv věrný Bůh připravil skrze nějakou službu pro Svůj lid, souvisí s povoláním a posláním. Jako Boží služebníci přede mnou musím vykonávat jediné toto obdržené pověření. Příkladem je mi Pavel, který řekl: „*Já, Pavel, apoštol Ježíše Krista podle pověření Boha, našeho Spasitele...*“ a též na sebe vztahuji, co napsal Timoteovi: „*Vykonávej to pověření, abys zůstal bez poskvrny a úhony až do zjevení našeho Pána Ježíše Krista.*“ (2. Tim 4:5).

Z tohoto posledního probuzení vyjde církev Nevěsta, kterou Pán Ježíš Kristus pro Sebe sama v nádherné kráse a bez poskvrny a vrásky, svatou a bez vady představí před trůnem milosti (Ef. 5:27). Neboť taková je vůle Boží „...*a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští (příchodu) Pána našeho Jezukrista zachováno budiž. Věrný je ten, který povolal vás, který také i učiní to.*“ (1. Tim. 5:23–24).

Boží působení až k dokonání

Od května 1966 jsem měl tu čest, nést pravou Boží zvěst do celého světa poté, co bratr Branham v prosinci 1965 směl vejít do slávy. Byl to nový začátek, ale vlastně pokračování toho, čím Bůh již 1933 a potom obzvláště 1946 Svého služebníka a proroka pověřil. V Karlsruhe 1955 jsem poznal, že bratr Branham je muž Bohem poslaný. Na konferenci v Dallasu 1958 mi Pán otevřel duchovní porozumění pro jeho obzvláštní službu ve spásných dějinách. 2. duben 1962 a konečně květen 1966 měl pro mne mimořádný význam, co se týká Pánova díla, protože zvěst konečného času byla od té doby šířena do celého světa, jak to Pán sám určil.

Bratři v Africe jsou Boží milostí ochráněni před mnohým cizím vlivem ze zámoří. Mezi nimi vládne harmonie ve zvěstování a zrovna tak opravdový zřejmý vzájemný bratrský vztah. Podle Žalmu 133 seslal Bůh Své požehnání tam, kde mezi bratry panuje jednomyslnost. Toto požehnání jsme všude stále znovu prožívali. Každý Boží posel se může, jak je o Pánu samém v Iz. 53:1 a Jan. 12:37-43 psáno, ptát: „*Kdo uvěřil našemu kázání? A komu je rámě Páně zjeveno?*“ Pavel, služebník a apoštol našeho Pána, citoval v ep. Řím. 10 totéž slovo a k tomu přidal ujištění: „*A kterak uslyší bez kazatele? A kterak kázat budou, jestliže nebudou posláni?*“ Odvolává se též na Iz. 52:7: „*Jak krásné na horách nohy toho, ještě potěšené věci zvěstuje?*“ (v něm. př. Bible: *..radostnou zvěst o dobrých a vzácných věcech.*)“ Jsou to nohy muže, jehož ústa zvěstují Boží zvěst. Pavel již tehdy psal, co tou zvěstí nyní my prožíváme: „*Anobř po vší zemi rozešel se zvuk jejich, a do končin okrsku země slova jejich.*“ (v něm. př. Bible: *Jejich hlaloh pronikl přes celou zemi a jejich slova až do končin země.*)“ (Řím. 10:18) Toto Písmo se nyní naplnilo před našima očima, právě tak jako Mat. 24:14 a Zj. 14:6.

Nyní doopravdy prožíváme přesně poslední část spásných dějin. Nejprve se doslova v našem čase naplnilo, co je napsáno v Am. 3:7: „*Nečiní zajisté panovník Pán ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.*“

Pro všechny vyvolené se v našem čase naplnilo také slovo z Am. 8:11: „*Aj, dnové jdou, dí Panovník Pán, že pošlu hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň po vodě, ale slyšení slov Páně.*“

A konečně jsme se dozvěděli, co to znamená, když je psáno: „*Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.*“ (5. Moj. 8:3, Mat. 4:4). Nás zajímají jen ta slova, která opravdu vyšla z úst Božích, ne lidské výklady.

Nyní, když je Slovo plně zjeveno, přece musí být Božímu lidu zvěstována celá rada Boží a všechen duchovní pokrm rozdáván. To se neděje jen skrze jednoho muže, nýbrž skrze všechny služebníky Boží, kteří nesou v souladu s celkovým svědectvím Svatého Písma zjevené Slovo až do končin světa. Žádný pravý Boží služebník v tomto čase ke Slovu nic

nepřidává, nic z něho nevynechává a nic k němu nepřimíchává, nýbrž zvěstuje čisté učení, jak je nám zanecháno a zjeveno. On může říci jako Mistr:

„Mé učení není mé, ale toho, který mne poslal.“ A hned potom následuje všezahrnující podmínka: *„Bude-li kdo chtít jeho vůli činit, ten bude umět rozeznat, jestli to učení pochází od Boha, nebo zda mluvím já sám od sebe“* (Jan. 7:16–17)

Kdo není ochoten činit vůli Boží, a jen formálně se modlí: „Tvá vůle se staň...!“, nikdy nepochopí, jaký význam v pravém, nesmíchaném učení spočívá, skrze jeho zvěstování není vůle Boží lidem vlastně vůbec ukázána. To hlavní ve spásném Božím plánu spočívá v tom, že Všemohoucí dává nejprve zaslíbení, potom bdí nad Svým Slovem, a jakmile přijde čas naplnění, činí všechno podle Svého Slova.

„Nebo kolik je zaslíbení Božích, v něm jsou: Jest, a v něm jest: Amen, k slávě Bohu skrze nás.“ (2. Kor. 1:20)

Nový Zákon začíná naplněním toho, co bylo zaslíbeno v Písmu a končí stejně. Jenom tak máme opravdovou Boží orientaci. Iz. 40:3 a Mal. 3:1 se naplnil do písmene službou Jana Křtitele, jak to je potvrzeno v Mat. 11:2–14, Mar. 1:1–3, Luk. 3:2–18 a v Jan. 1:6–28. Byl to on, kdo připravil cestu Pánu a v prvním úseku spásných dějin spojil Ženicha s Nevěstou (Jan. 3:29). On obrátil srdce – ne hlavu – těch, kteří byli ve víře starozákonních otců, k víře dětí Nové Smlouvy (Luk. 1:17). Jeho službou se naplnila první část zaslíbené Eliášovy služby a také byl jako Eliáš označen.

„Zákon a proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží zvěstuje se...“ (Luk. 16:16)

Není to jenom nějaká zvěst, nýbrž spásná zvěst, to věčně platící evangelium, které nyní musí být všem národům a jazykům na svědectví kázáno, než nastane konec. Ve zvěsti konečného času se plní druhá část zaslíbení Eliáše, tak budou srdce dětí Božích zavedena zpět k víře otců a učení apoštolů (Mal. 4:5, Sk. 2:42, Ef. 2:20).

Pro všechny skutečně biblicky věřící je William Branham zaslíbený prorok, který na konci času milosti, před prolomením strašlivého dne Páně, konal svou službu. Ti respektují rozhodnutí Boha, který jej sám povolal a poslal. Ze všech ostatních evangelistů, kteří jsou ve světě známí, nemohl žádný udát den, místo, hodinu a slova přímého Božího povolání, jak to mohl a může udělat každý pravý Boží služebník. V evangeliích se dočítáme o povolání dvanácti apoštolů a sedmdesáti učedníků. Ale povolání Pavla v Novém Zákoně vyniká. Zprávy ve Sk. 9 a v kapitole 22 a 26 dávají jasnost k tomu, že se jedná o časově neomezené pověření ve spásných dějinách.

Pavel byl Pánem určen, aby uvedl do správného poměru zákon a milost, zařadil Židy a pohanské národy podle prorockého Slova. K jeho službě náleželo ustanovení sborového pořádku se všemi dary a službami. Nejenže se představoval stále znovu jako služebník, jako apoštol a učitel – on jím také byl, neboť to evangelium obdržel skrze zjevení Ježíše Krista (Gal. 1:10–12). Mnozí byli svědky toho, co se ve dnech našeho milovaného Pána tady na Zemi stalo; stále znovu se kolem Něho shromažďovaly tisíce. Ale slova Pána, která provolal k Pavlovi, objasňují, oč se tehdy jednalo a ještě dnes jedná.

„...nebo proto jsem se tobě ukázal, abych tebe učinil služebníkem a svědkem i těch věcí, které jsi viděl, i těch, ve kterých ukazovati se budu tobě... budeš otevírat oči jejich...” (Sk. 26:17–18)

Kdo není slepý a hluchý, slyší také v tomto čase a chápe, o co se jedná: ne o oslavu nějakého člověka - Bůh Svoji čest nikomu jinému nedá –, nýbrž o uskutečnění a dokonání Božího spásného plánu. Nekážeme Jana Křtitele ani Pavla ani Branhama, ale Ježíše Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého! My neoslavujeme Boha v nějakém proroku nebo apoštolu, nýbrž jedině v Ježíši Kristu našem Pánu. Muži Boží ukazují cestu a káží pravdu, ale **JEŽÍŠ KRISTUS JEDINÝ JE CESTA, PRAVDA A ŽIVOT.**

Dvě znamení jako legitimace

Nikomu z nás není nic platné, mluvit o zvláštním poslání a povolání Mojžíše před třemi tisíci šesti sty lety, nebo Pavla před dvěma tisíci lety nebo bratra Branhama před šedesáti lety, jedině, že poznáváme Boží záměr, který je s tím spojen. Mnozí proroci měli pověření pro svůj čas – také s přihlédnutím ke spásným dějinám; s Mojžíšem ale Pán mluvil jako s žádným jiným prorokem tváří v tvář. Kdo se v našem čase dozvěděl o obzvláštním povolání bratra Branhama, neměl by zapomínat, co mu bylo 7. května 1946 mezi jiným řečeno: „Jako Mojžíšovi byla dána dvě znamení, tak také tobě budou dána dvě znamení. Když tomu prvnímu nebudou věřit, budou věřit tomu druhému.“ U Mojžíše to byla ruka, kterou vložil za řadra a byla potom plná malomocenství. A když ji znovu vložil za řadra, byla opět čistá. Druhým znamením byla hůl, kterou Mojžíš hodil na zem a stala se hadem, který jakmile pohltit hady čarodějníků, a byl uchopen rukou za ocas, stal se opět holí. Bůh ten Pán přece Mojžíšovi řekl: „*I stane se, jestliže neuvěří tobě, a neposlechnou hlasu a znamení prvního, uvěří hlasu a znamení druhému.*“ (2. Moj. 4:8)

Bratr Branham měl levou rukou uchopit pravou ruku pacienta a rakovina nebo nádor, který měla osoba, za kterou se měl právě modlit, se projevila na jeho ruce viditelně otokem a vibrací. Ten pacient měl mít během modlitby oči otevřené a dívat se, neboť v okamžiku, kdy uzdravení nastalo, zmizel příznak té nemoci z ruky bratra Branhama. Především v letech 1946 až 1949 to byly tisíce lidí, které prožily, jak toto znamení se na podiu při modlitbě za nemocné naplňovalo a lidé tím obdrželi víru, že Ježíš Kristus ještě dnes je tentýž a nejen zachraňuje, ale i uzdravuje.

Druhé znamení následovalo, jak to bylo bratrovi Branhamovi řečeno: „Jestliže budeš upřímný, stane se, že lidem tajemství jejich srdcí a věci, které během svého života nesprávně dělali, budeš moci oznámit, a tak dále...“ Tento dar až do roku 1965 spolu prožily statisíce ve dvanácti státech na Zemi. Bratr Branham opravdu viděl ve vidění věci, které se týkaly osob, za něž se měl modlit. Skrze přímé zjevení jim mohl oznámit jejich nemoc a jednotlivosti z jejich života. Tím byla víra v Pánovu přítomnost posílněna natolik, že se staly mimořádné divy uzdravování. Rovněž mu bylo řečeno,

že se při tom jedná o znamení Mesiáše, jak se to dělo ve službě našeho milovaného Pána mezi Židy a Samaritány.

Jako Syn člověka byl náš Spasitel zaslíbený prorok a vidoucí (5. Moj 18:15–18, Sk. 3:22–26). Proto On řekl: „Nemůže Syn sám od sebe nic činit, jedině co vidí, že to Otec činí.“ (Jan. 5:19–20). Vidíme to v Jan. 1, když Šimonovi Petrovi řekl: „*Ty jsi Šimon, syn Jonášův...*“ a Natanaelovi: „*...dříve než tě Filip volal, když jsi byl pod fíkovníkem, viděl jsem tebe...*“ a v Jan. 4 ženě u studny: „*...nebo jsi pět mužů měla...*“ a stále znovu potvrzené v prorocké službě našeho Pána. To bylo to znamení, že On je Mesiáš. Táž neomylná služba, působena skrze Ducha Kristova, se opakovala v našem čase. Sám jsem toho byl v těch shromážděních konaných od 12. do 19. srpna 1955 v Karlsruhe a později v USA několikrát svědkem.

V této souvislosti bratr Branham opětovně odkazoval také na 1. Moj. 18. Pán dal Abrahamovi zaslíbení, že Sára bude mít syna. Devadesátiletá Sára se v duchu smála a myslela si: „*Ted', když jsem zestárla, bych měla ještě myslet na milostné rozkoše?*“ Pán promluvil k Abrahamovi a ptal se: „*Proč se smála Sára a myslela si: Copak já, stará žena, bych ještě mohla být matkou?*“ ON zjevil myšlenky jejího srdce a to, co za Ním ve stanu dělala (v. 10).

Tehdy to bylo poslední znamení před zničením Sodomy a Gomory a potom se narodil zaslíbený syn Izák, který byl zároveň dědicem. Také nyní, krátce před koncem času milosti, se stalo stejné nadpřirozené znamení, a narodí se zaslíbený mužný syn, „*který bude pást všechny národy*“ (Zj. 12:5), a který je Božím dědicem a zároveň spoludědicem Ježíše Krista (Gal. 4:4–7). Neboť jak to bylo ve dnech Sodomy, „*...tak tomu bude ve dnech, v nichž se Syn člověka zjeví*“ (Luk. 17:30). Po dokonání a vzetí církve Nevěsty následuje veliké zničení sodomského světa.

Po vyvedení musí následovat zavedení

S respektem před smyslem Božího povolání a poslání musíme v Bibli sledovat ještě další stopy. Když byl Mojžíš povolán a poslán, naplnilo se zaslíbení, které Bůh dal v 1. Moj. 15:13 Abrahamovi, že lid Izraelský bude

po čtyřech stech letech osvobozen. Nešlo o to, aby Mojžíš byl obdivován nebo o něm bylo kázáno, ale o to, poznat co s tím bylo spojeno a obzvláště mít podíl na vyvedení z otroctví.

Boží zvěst faraónovi zněla: „*Tak praví Pán: Izrael je Můj prvorozený syn. Proto tě vyzývám, nech Mého syna vyjít, aby Mi sloužil...*“ Potom byl stále znovu vyzýván: „*Nech Můj lid vyjít!*“, až to došlo tak daleko a vyjití nastalo.

Nejprve je Izrael „prvorozený syn“ a rovněž „Izrael, Můj lid“; pak se ale stává „synem“ a „lidem“ až i „církví Izrael“ – „Ecclesia, těmi vyvolanými“, kteří měli následovat odkazům, které jim Pán dal. Ten beránek přesnic byl zabit, krev natřena na veřeje dveří a vyjití nastalo. Totéž se opakuje nyní: vyjití, vyvolání ven všech prvorozených, kteří tvoří Boží lid, totiž církev Ježíše Krista v konečném času. Ani nyní žádný úd těla Ježíše Krista nezůstane zpět, jako z Izraele nepozůstala v Egyptě ani hrstka (2. Moj. 10:26). Jako byl Mojžíš prorokem, který obdržel Slovo, které bylo pak položeno do truhly smlouvy, tak v našem čase skrze službu proroka se to psané Slovo se všemi tajemstvími stalo zjeveným a živým Slovem. Všichni, kdo patří k církvi prvorozených, tvoří lid Boží, stojí pod krví Smlouvy (Žid. 9:11–14), mají svá bedra opásaná pravdou (Ef. 6:10–20) a jsou duchovně řečeno vyvoláni z otroctví a babylonského zajetí a přišli k hoře Sion (Žid. 12:18–29). Slovo Pána nikdy nevyšlo z Říma, nýbrž výhradně od hory Sion – z Jeruzaléma (Iz. 2:3, Mich. 4, Sk. 2).

Toto je ta zvěst: „*Vyjděte z prostředku jejich a oddělte se, praví Pán, a nečistého se nedotýkejte...*“. Až pak naplní Bůh Své zaslíbení: „*Přebývat budu v nich a procházet se, a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem*“ (2. Kor. 6:14–18). Ve Zj. 17 je popsáno tajemství o „velikém Babylonu“, což ukazuje matku a dcery a hned potom ve Zj.18:4 zní hlas z nebe: „*Vyjděte z něho lide Můj...*!“ Tou Bohem poslanou službou musí nastat vyvolání ven. Ta zvěst nám není dána, aby se o ní diskutovalo, je spojena s nejvyšším ustanovením cíle v posledním času.

Opravdu nikomu neprospívá, když se nadělá mnoho řečí a stále znovu křičí: „Ten prorok...“. „Ten prorok...“. „Prorok řekl...“, a potom přesto přednášet vlastní verzi zvěsti, jak je tomu v celém světě; nýbrž jde o to,

že po zjeveném Slovu se mezi lidem Božím děje zjevená Boží vůle. V čase Mojžíše nastalo vyjití, následovalo vydání Zákona, byla uspořádána bohoslužba se svatyní a svatyní svatých. Všichni, kteří měli vykonávat nějakou službu, zaujali svá místa. Ale cíle nebylo dosaženo tím, že Bůh vyvedl ven Svůj lid silnou rukou skrze proroka – to byla první část. Ta druhá část – vlastní naplnění toho zaslíbení nastalo po jeho odchodu domů. Do zaslíbené země směl Mojžíš pohledět s hory Nébo, nesměl tam však vejít, zemřel „v zemi Moábské“ (5. Moj. 34).

Pak teprve nastalo vejít do země Kananejské. Po vyvedení přišly během putování po poušti zkoušky; rozmáhala se modloslužba, reptání, nevíra a neposlušnost. Muselo uplynout čtyřicet let a teprve nově narozená generace mohla vkročit do zaslíbené země po vykonání obřízky (Joz. 5). V 1. Kor. 10:11 čteme varování: „*Toto pak všechno u figůře (ku příkladu) stalo se jim, a napsáno je k napomenutí (varování) našemu, kteří jsme na konci světa.*“ Ano, pro nás je psáno, že všichni ti skrze Mojžíše vyvedení „...pod oním oblakem byli, a všichni moře přešli, a všichni v Mojžíše pokřtěni jsou v oblaci a v moři, a všichni též pokrm duchovní jedli, a všichni též nápoj duchovní pili. Pili zajisté z duchovní skály, která za nimi šla. Ta pak skála byl Kristus.“ (1. Kor. 10:1–5)

To bylo přece mocné, jedinečné, ale ve většině z nich neměl Bůh zalíbení (Žid. 3:7–18), v jediném dni zahynulo dvacet tři až dvacet čtyři tisíc lidí (4. Moj. 25:9, 1. Kor. 10:8). Ne ten začátek, ale konec bude korunován. Co byla všechna ta prodělaná nádherná prožití lidu izraelskému platná? Co je platné dnes nám, když můžeme jen hovořit o tom, co Bůh učinil za času proroků a potom chodíme dál po vlastních cestách v neposlušnosti vůči Slovu? Co je nám platný křest na jméno Pána Ježíše, co je nám platný dokonce křest Duchem, co je nám platný ohnivý sloup a čerstvá mana, to zjevené Slovo, když se nyní opakuje, co Bůh tehdy řekl: „*Proto jsem se hněval na pokolení to, a řekl jsem: Tito vždycky bloudí srdcem, a nepoznávají cest mých ... ale o mých cestách nechtěli nic vědět.*“ (Ž. 95:8–11, Žid. 3:7–19)?

Zde máme důležitou lekci pro náš duchovní život! Ta služba zaslíbeného proroka je přece spojena se zaslíbením, že všechno musí být opět uvedeno

do řádného stavu (Mat. 17:11, Mar. 9:12). Z toho široko daleko není ještě nic vidět. Naopak: ten chaos je jen ještě větší. Podle Sk. 3:21 musela nebesa přijmout Ježíše, dokud se nenaplní zaslíbení „napravení Božího spásného pořádku“. Teprve potom může On naplnit Svě zaslíbení o příchodu (Jan. 14). To je TAK PRAVÍ PÁN ve Svém Slově! Jen pokud byla naše srdce opět zavedena k opravdové víře otců a obnoven původní sborový pořádek, tak ta požehnání ukázala plody. Vše ostatní je neplodná teorie.

Co ale se děje, když věřící uvnitř zvěsti nenásledují Bibli, nýbrž propůjčují svůj sluch cizím hlasům a různým výkladům, které nejsou nic jiného než bajky? Jenom ten, pro koho je Slovo absolutně platné, má Ducha Božího, který uvádí do vší pravdy. Dává nám to duchovní orientaci, abychom skutečně poznali Pánovy cesty a dosáhli cíle. Jen potom můžeme na konci zvolat jako Pavel: „*Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonale a víru jsem zachoval, nyní je mi odložena koruna spravedlnosti...*“ (2. Tim 4:7). **Jinak budeme muset na konci zjistit, že vyvedení ven bez zavedení dovnitř bylo marné** (1. Kor. 9:24).

Ten oblakový a ohnivý sloup byl během celých čtyřiceti let s Mojžíšem a Izraelem. Pak započala nová epocha, neboť nemělo zůstat jen u vyvedení, ale také zavedení do zaslíbené země. Tak to ten Všemohoucí slíbil Svému prorokovi Abrahamovi. Stejný ohnivý sloup byl po celý čas služby s bratrem Branhamem. Ale nyní musíme jako ti ven vyvolaní zaujmout celou zaslíbenou zemi. Jestliže pro něco není ve Svatém Písmu žádné zaslíbení, pak také není žádné naplnění. Máme-li však zaslíbení, pak je ze strany Boží to naplnění zaručeno.

„A tak Bůh, chtěje dostatečně ukázat dědicům zaslíbení neproměnitelnost rady své, vložil mezi to přísahu.“ (Žid. 6:17)

Pravé děti Boží jsou děti zaslíbení: „...*ne ti, kteří jsou synové těla, jsou synové Boží, ale kteří jsou synové zaslíbení*“ (Řím. 9:8). „*My jsme tedy, ó bratři, tak jako Izák, synové zaslíbení.*“ (Gal. 4:28). To je Boží spásný pořádek: Děti zaslíbení věří Slovu zaslíbení a obdrží Ducha zaslíbení (Gal. 3:14). Pravá víra je vždy zakotvena v Božích zaslíbeních. Jozue mohl na konci své služby říci: „*Poznejte tedy vším srdcem svým a celou duší svou, že nepochybně ani jedno slovo ze všech slov nejlepších, která mluvil Pán*

Bůh váš o vás: všechno se naplnilo vám, ani jediné slovo z nich nepominulo.“ (Joz. 23:14)

To, co se stalo za času Mojžíše a ve dnech našeho Pána a apoštolů, leží za námi, nyní se jedná o to, co se s církví a také s Izraelem děje v přítomnosti. Židé se navrátili ze všech zemí světa do země svých otců, jak to Bůh předpověděl (Iz. 14:1, Jer. 31:1–10, Ez. 36:24, Oz. 6:1–3, Luk. 21:24 aj.), a sice všech dvanáct kmenů, aby měli účast při službě dvou proroků (Zj. 11) a při zapečetění 144 000 (Zj. 7). Tak jim to bylo zaslíbeno. Totéž se nyní děje se všemi pravými Božími dětmi ve všech zemích světa: Vycházejí ven z denominací, kde byly roztroušeny, věří zaslíbením pro tento čas a jsou zaslíbeným Duchem svatým zapečetěny (Ef. 1:13). Neboť co platí pro lid Izraelský v přirozeném, platí pro církev Ježíše Krista v duchovním. Každé očekávání, každá naděje, kterou si člověk dělá, je nesmyslná a klamná, když pro ni v Písmu Svatém není žádné výslovné zaslíbení.

Písmo Svaté, tradice a výklady

Je známo, že katolická náboženská instituce klade vedle Svatého Písma „svaté tradice“. Při bedlivém pozorování však z Písma Svatého nezůstává již nic – vše, co zbývá, je tradice, kterou se lidé řídí. To opravdu platí o každé náboženské instituci a každém společenství víry. Jedno je přece mateřská katolická instituce, ty ostatní jsou její dcery. Ony všechny si sestavily vlastní vyznání víry a jsou toho mínění, že věří, jak Písmo praví, přestože tomu tak doopravdy není. Své tradice biblicky odekorovaly, ty ale ve své podstatě nejsou biblické. Tak to bylo již mezi Židy, u nichž se bohoslužba změnila v tradici. Proto řekl náš Pán v Mar.7: „*Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko je ode mne. Ale nadarmo mne ctí, učíce učení a ustanovení lidská. Nebo opustivše přikázání Boží ..čistě vy rušíte přikázání Boží, abyste ustanovení svá zachovali.*“ (v.6–9) Každý výklad se stává tradicí a automaticky ruší originální slovo!

Bůh přece nezaložil nějaké náboženství, ani židovství, ani křesťanství, Pán buduje jen Svou církev (Mat. 16:16–19). Z náboženských dějin je známo, že všechna hnutí, která vzešla z nějakého probuzení, se vždycky

odvolávala na Písmo Svaté a na to, co zakladatel, eventuálně jejich prorokyně nebo prorok hlásal.

Nyní se nejedná o to, co jiní k Bibli přidali, odejmuli, pozměnili v průběhu dvou tisíc let, nýbrž o to, co bylo ke zvěsti připojeno, pozměněno a jinak vyloženo po službě bratra Branhama. Jako překladatel bratra Branhama jsem v žádném kázání nenašel nic, co by odporovalo základnímu učení Písma Svatého a praxi apoštolů. Zde se nebudeme odvolávat na výroky, jako např. na sedm hromů, sedmou pečeť atd., které jsou, to přiznáváme, mnohotvárné. Ti, kteří se odvolávají na nějaký citát a Bibli pohrdají, dojdou ke špatnému porozumění a rozdílným výkladům. Jak se často stává, jsou ty různé výklady a z toho vycházející učitelské názory, dokonce vyzdvihovány nad Bibli. Je zjevné, že Písmo Svaté tito kazatelé pokládají za nepodstatné a naopak špatně pochopené výroky za to hlavní, za zvláštní učení a zvláštní zjevení. Jsou stejně svedeni jako všichni ostatní, kteří dávají přednost svým tradicím před Biblí – je to přímý duchovní podvod.

Všem sloužícím bratřím, kteří jsou přesvědčení o poslání bratra Branhama, má být tímto řečeno: Není možné založit nějaké učení na jediném biblickém místě, a zrovna tak málo je přípustné, vzdělat nějaké učení na výroku proroka. Podle Svatého Písma musí vše spočívat na dvou nebo třech svědcích. Kdo například čte pouze: „*Učiňme člověka*“ nebo „*člověk učiněn je jako jeden z nás...*“ (1. Moj. 1:26, 1. Moj. 3:22) nebo: „*Proto sestupme a zmaťme...*“ (1. Moj. 11:7), aniž bychom přibrali další místa, která podávají zprávu o stvoření, padne za oběť výkladu trojičního učení. Kdo čte příkaz ke křtu jen v Mat. 28:19, a nepřečte si provedení téhož ve Sk. 2:38, Sk. 8:16, Sk. 19:5, Řím. 6:3–7, Gal. 3:27 a Kol. 2:12, padne za oběť trojičnímu křtu, který Bible rovněž nezná. Kdo čte pouze: „... *nezchodíte měst Izraelských, až přijde Syn člověka*“ (Mat. 10:23), nebo „...*jsou někteří ze stojících tuto, kteří neokusí smrti, až i uzří Syna člověka, přicházejícího v království svém*“ (Mat. 16:28), a již nečte také k tomu náležející místa, padnou za oběť výkladu. Dá-li Bůh, napíši o obtížně srozumitelných biblických místech a citátech bratra Branhama, které vedly ke špatnému porozumění, zvláštní brožuru.

Bohužel se opakuje to, co řekl Petr o Písmu Svatém a Pavlových dopisech: „...*mezi nimiž některé jsou nesnadné k vyrozumění, kterýchžto neučení a neutvrzení natahují (překrucují), jako i jiných písem, k svému vlastnímu ztracení.*“ Apoštol k tomu dodává: „*Vy tedy nejmilejší, protože to víte předem, strážte se, abyste bludem těch nešlechetných nebyli oklamáni a neodpadli od vlastního pevného základu.*“ (2. Petr. 3:16–18)

Tak například víme, že všechna obzvláštní učení o sedmi hromech a „parusii“ nejsou nic jiného než vlastní výklady. Prorokovi Danielovi bylo přikázáno: „*Zavři slova tato a zapečet' knihu tuto až do času jistého (do času konce).*“ (Dan. 12:4) V poslední kapitole Zjevení čteme: „*Nezapečet'uj slov prorockví knihy této, neboť je blízko čas.*“ Ve Zj. 5 Beránek otvírá zapečetěnou Knihu. Ve Zj. 10 přichází Pán jako Anděl Smlouvy po otevření pečetí s otevřenou Knihou ve Svě ruce. Až On postaví jednu nohu na moře a druhou na Zemi, zazní hlasy sedmi hromů, které jsou ihned zapečetěny a nejsou napsány. Co mluvilo sedm hromů, nastane v tom okamžiku, protože již nebude prodlení (v. 7). Právě tak je třeba vzít na vědomí, že těch šest pozounových andělů v kapitole 8 a 9 již odtroubilo a že ve Zj. 10:7 je oznámeno troubení sedmého pozounového anděla, které se realizuje v 11. kapitole od 15. verše ohlášením převzetí království. I v tomto případě je každý výklad zrušením platnosti Božího Slova. To jedno je předpověď, (kap. 10), to druhé naplnění (kap. 11). To je TAK PRAVÍ PÁN ve Svém Slově!

Tak jako Pavel vyslovil kletbu nade všemi, kteří zvěstovali jiné evangelium (Gal. 1), přesně tak to učinil Jan ohledně slov zaslíbení této Knihy, k nimž se nesmí nic přidávat ani z nich odebírat (Zj. 22:18–19). Dokáží, že bratr Branham se právem odvolával se svou službou jako sedmý posel k církvím na Zj. 10. On stále hovořil o „tajemstvích“, která dospějí ke konci, a ne o „*tajemství Božím, které bude ukončeno*“, jak je to napsáno ve verši 7. Na konci zvěsti o sedmé pečetí učinil následující významný výrok: „Neboť tak, jak je psáno, že nikdo nezná hodinu Jeho příchodu, tak také nikdo nebude znát tajemství sedmi hromů.“

Všem bratřím, kteří chodí po domech se slovem „parusia“, necht' je řečeno, že to opravdu znamená osobní, tělesný příchod. Neboť tak jistě,

jak náš Pán byl tělesně vzkříšen a vystoupil do nebe, tak se opět vrátí (Sk 1:11). „*Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteří živi pozůstaneme do příchodu (parúsie) Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli. Nebo sám ten Pán s zvukem ponoukajícím (probouzejícím), s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí...*“ (1. Tes. 4:15–16). Totéž slovo „parusia“ užívá Pavel pro Titův příchod: „...*potěšil nás Bůh skrze parusii/ příchod Titův*“ (2. Kor. 7:6). Právě tak říká v 1. Kor. 16:17: „*Těším se pak z parusie/příchodu Štěpána...*“. Každé učení o parusii a o hromech, které není spojeno s tělesným návratem a osobním příchodem našeho Pána, musí být označeno jako klam. Všichni, kteří tvrdí a věří, že Pán již přišel, mají porušenou mysl, protože povstávají jako Jannes a Jambres proti pravdě (2. Tim. 3:7–9).

Hodina pokušení

Stále znovu jsem sloužícími bratry dotazován na vidění bratra Branhama o Nevěště. Chtěli by vědět, jak dalece se Nevěsta v Evropě dostala ze stejného kroku a co má společného s církví v USA, kterou bratr Branham viděl ve vidění jako mizernou a sprostou a vedla ji čarodějnice. V těch sedmi dopisech posuzuje Pán, jehož oči jsou jako plamen ohně, stav jednotlivců a Církve samotné. Také mluvil o hodině pokušení, která přijde na celou Zemi (Zj. 3:10). Filadelfské časové období před tím bylo ochráněno, ale nato následovalo to poslední, Laodicenské období církve. Myšlenka s pokušením nás vede k pokušení na počátku spočívající v tom, že nepřítel zapletl Evu do diskuse o tom, co Bůh ten Pán řekl Adamovi. Při pokušení našeho Pána přišel nepřítel také s tím: „*Je psáno...*“ (Mat. 4:1–11, Luk. 4:1–13). **Tohle je to vlastní pokušení: Slovo při tom je vždy postaveno v otázku a co Bůh řekl, je zastíněno pochybností a výkladem!**

Všecko ostatní jsou zkoušky a lidská pokušení, kterými máme projít. Nepřítel se odjakživa míchal mezi děti Boží s tím „je psáno“, vždycky ale dal každému biblickému místu jiný význam. Satan nepotřebuje žádné školení, je dobře obeznámen se všemi směry víry. Stále přichází takovým způsobem, který je v dotyčném sboru akceptován. Kde například nejsou

v činnosti žádné dary Ducha, tam se musí střežit napodobování duchovních darů. Zrovna tak je jisté, že tam, kde se duchovní dary užívají, zmocní se osoby, která je oficiálně uznána jako nositel darů. Jen tak se mu dostane plné pozornosti.

Kdyby se nejednalo o poslední úsek spásných dějin a kdyby nikdo nebyl povolán, pak bychom byli hodiny pokušení ušetřeni. Úmyslem protivníka nebylo jen sesazení sloužících bratrů zde v lokálním sboru, nýbrž totální zničení díla a Církve živého Boha. Tak to také bylo veřejně vyhlášeno: „Toto dílo musí být zničeno...“ Po zdařené akci to nejprve budilo zdání, že tady v misijním centru v Krefeldu je navždy se vším konec. Kdo ještě přišel, byl poslán pryč. Zbylo jich jen málo, kteří se scházeli na balkonu – sál byl prázdný. K tomuto tragickému vývoji se ještě jednou vracím jen proto, abych odhalil taktiku nepřítele v hodině pokušení.

Po smrti bratra Branhama rozšířil v USA především Gordon Lindsay, který vydal knihu „William Branham – muž Bohem poslaný“ a Kenneth E. Hagin z Tulsy v Oklahomě, který bratra Branhama označil jako „otce uzdravovacího probuzení“, že jejich pověřením bylo, tohoto proroka na příkaz Pána varovat, jinak že zmizí ze scény. Oba jsem poznal 1958 na konferenci „Voice of Healing“ v Dallasu. Jako ti první rozšiřovali zprávu, že bratr Branham musel být vzat pryč, protože své povolání ztratil a svým učením natropil zmatek.

V knize Roberta Liardona „Boží generálové“ nalézáme jejich tvrzení: „Bůh Branhamovi daroval velkolepý dar, který nemohl vzít zpět. Těmito dary byli lidé zavedeni do bludu a dostali popud k následování Branhamova učení. Proto Bůh užil Svého práva popsane v 1. Kor. 5:5: , ... *abyste vydali takového satanu k zahubení těla, aby duch spasen byl v den Pána Ježíše*‘.“ Je nesnesitelné, citovat ten text ještě dále.

Představme si to: Na jedné straně byl pro ně Branham muž Boží, prorok, vidoucí s Božím povoláním a posláním a mimořádnou službou, na druhé straně ale ti, kteří byli s jeho službou s nadpřirozeným Božím působením obeznámeni mezi prvními, vyslovili takové podlé a ďábelské odsouzení tohoto největšího Božího muže ode dnů našeho Pána. Přisvojili si právo, že muže Bohem poslaného mohou předat ďáblu. Satanův úmysl je jasný.

Tímto způsobem chtěl vliv této obzvláštní služby zničit. Bratr Branham řekl: „Oni se snaží ten vliv zničit. Snaží se zničit všechno. Ale není to nic jiného než žárlivost, která začala s Kainem a jako žárlivost byla zjevena. A dodnes je to stejná věc, když to přirozené, lidské a to duchovní na sebe narazí.“ („Bůh Svoji mysl nemění“ 18.04.1965 v Jeffersonville).

Evangelisté s uzdravováním v USA den Božího milostivého navštívení nepoznali. Někteří z nich dar, který měl bratr Branham, napodobují, a nazývají to „slovo poznání“; všichni však jsou sjednoceni v trojičním učení a křtu a z toho důvodu zajati v náboženských tradicích. Dívky a znamením v charismatických shromáždění uvedli lid do nadšení a posilnili ho v tradičním bludu. Nezavrhli bratra Branhama, protože se modlil za nemocné, ale protože byl zaslíbeným prorokem a kvůli zvěsti, kterou měl kázat. Jejich výhrady se týkaly hlavně toho, že měl nechat ženy na pokoji a neříkat nic proti jejich ostříhaným vlasům, líčení, oblékání a nekárat jejich chování, nýbrž raději se měl za ně modlit, aby obdržely duchovní dary. My však poznáváme, že Boží služebníci si nemohou téma vybírat. Tak jako Pavel, tak ani bratr Branham neměl volbu – měl Boží mandát. Pavel nebyl tím, kdo by nenáviděl ženy, když napsal: „*A Adam nebyl sveden, ale žena svedena byla, příčinou přestoupení byla.*“ (1. Tim 2:14). Kdo si přečte ta mnohá biblická místa, která ženám odkazují správné místo, musí respektovat, že Pán to shledal nutným. V 1. Kor. 14 Pavel nařídil, že ženy ve shromážděních mají mlčet. V původní Církvi se při modlitbě nebo prorokování musely zahalit vlastními dlouhými vlasy (1. Kor. 11:5+13–15). Jestliže bratr Branham pranýřoval tohoto ducha času a pronesl různé výroky, pak jen proto, že k tomu byl puzen Duchem Božím. Tak jako na počátku, tak také nyní na konci je i v tomto Boží pořádek obnoven. Ale též mužům, kteří se musejí podřídit Kristu, té Hlavě, bylo odkázáno správné místo.

Na vrcholu požehnané služby po odchodu bratra Branhama udeřil satan znovu a totéž slovo z 1. Kor. 5 bylo užito v Krefeldu. Totéž, co po smrti bratra Branhama bylo učiněno v USA, aby byl zničen vliv jeho zvěstování a služby, učinil satan tady. Evangelisté v USA nebyli za života bratra Branhama připraveni a dodnes nejsou, podřídit se Bohu, nemluvě o nápravě učení. Raději muže Bohem poslaného lidem představili jako

někoho, kdo o své povolání přišel. On musel „prýč“, aby sami mohli ovlivňovat věřící a nadále je vést do bludu. Neděje se totéž skrze všechny ty, kteří tu a tam stále ještě 1. Kor. 5 považují za právoplatně užité a dokonce se vyhýbají společenství u stolu?

My opravdu nemáme co činit s masem a krví, nýbrž s knížaty a mocnostmi, s duchy, kteří panují v povětrí, se samotným satanem, žalobníkem bratří, který vždycky ty Bohem poslané vraždil, aby zničil vliv Božího Slova. Přitom jsou ti, kteří se nechají nepřítelem použít a Boží služebníky dávají do klatby, přesvědčeni o tom, že Bohu prokazují službu a přinášejí mu obětní dar, jak to řekl náš Pán (Jan. 16:2). Tehdy ta akce byla namířena proti zvěstovateli a potom proti tomu, který nese zvěst do celého světa. Nikdo na Zemi by se nedozvěděl o tom, co Bůh učinil, kdyby o tom On sám předem nerozhodl. Útokem a následující pomluvou má nepřítel v úmyslu zničit vliv Bohem poslané služby a zabránit šíření zvěsti. Ale Ježíš je Vítěz a kdo je z Boha zrozený a postaví se na Boží stranu, má jistotu, že biblická víra je vítězství, která přemohla svět a ďábla (1. Jan. 5:4)!

Od toho zničujícího úderu, který byl označován jako „očišťování“, je nastoleno nové nepřátelství, které jde až za smrt. Bratři a sestry, kteří po mnohá léta zpívali stejné písně, obdrželi osvícení, ochutnali nebeský dar, slyšeli totéž slovo, prožili stejná požehnání (Žid. 6:4–5) a milostí Boží byli drženi ve stejném kroku, byli jediným úderem vychýleni z dráhy. Milost, odpuštění a smíření bylo odstraněno a platí jednostranně jen pro ty, kteří jsou pro vzpouru; ostatním, kteří zůstali věrní, je projevována nesmiřitelnost, ano přímé nepřátelství. Už je ani nezdraví. Nenávist jako u Kaina vůči Abelovi, u Izmaele vůči Izákovi, je skutečně všedním prožitím. Tak se po krvi Nové smlouvy – dokonalém spasení – šlape. Zdali není psáno všem: „*Každý, kdo nenávidí bratra svého, vražedník je?*“ Není rovněž psáno: „*A víte, že žádný vražedník nemá života věčného v sobě zůstávajícího.*“ (1. Jan. 3:15)?

Je na čase, aby všichni pochopili, že satan mistrně dokáže Písmo obrátit a zneužít ke zhoubě. Musíme poznat, že je lhářem a vrahem od samého počátku. Co má bratr Branham, co má nějaký služebník Boží společného s tím slovem ke Korintským, kde šlo o muže, který žil se svou nevlastní

matkou a podle 3. Moj. 18:8 a 5. Moj. 27:20 byl zlořečený? Podle 1. Kor. 5:11 spadají také pomluvači pod Boží soud a jsou podle 1. Kor. 6:10 vyloučeni z Božího království, zatímco si přisvojují právo vyloučit někoho jiného. Velice rychle se může stát, co píše Pavel: „*Nebo tím, že jiného potupuješ, sám sebe odsuzuješ...*“ (Řím. 2:1). Člověk, který vyvolené Boží obviňuje a žaluje na ně, je posedlý a slouží tomu „žalobníkovi“, neboť podle svědectví Písma Svatého již není pro ně žádného odsouzení (Řím. 8:28–39 aj.) Opravdově věřící jsou „*přetvoření v nového člověka činícího pokoj*“ (Ef. 2:15). Kdo podněcuje nepokoj, ten není ještě přetvořen, nýbrž pouze nasadil nábožnou masku. Písmo nemluví nadarmo! Nepřátelství nanovo ožívá tam, kde nepřítel dostane lidi pod svoji moc. Jaký má potom smysl mluvit o vytržení?

Kdyby byl Pavel dnes zde, zase by se ptal: „*Kdo vás očaroval?*“ (Gal. 3) Pod přímým vlivem zlého byla zavedena nejrůznější bludná učení. Žádnému z těchto zvěstujících kazatelů se nedá nic Slovem říci. Citují proroka, jehož výroky vykládají podle své vlastní potřeby. Nemá ale smysl číst biblická místa, která se týkají Babylonu a jednat o tom, že všechny národy jsou jejich čarodějnictvím a mícháním jedů svedeni a že je v něm nalezena krev proroků a svatých a všech, kteří byli na Zemi zmordováni (Zj. 18:23–24) – my musíme mít odvahu zkusit podle Písma ve vlastních řadách učení a způsob jednání odpovědných. Svedení, očarování a míchání jedů se děje odedávna ruku v ruce s vraždou a pomluvou. Je to tragické, co satan v širém světě ve „večerní zvěsti“ natropil. Církev-Nevěsta se dostala ze stejného kroku a vliv pravého zvěstování Slova je omezen. Bratr Branham ale – Bohu dík – viděl ve svém vidění, že se Nevěsta na konci vrátí zpět ke stejnému kroku. A to se nyní děje. Předpokladem k tomu není souhlas s nějakým bratrem a jeho učením, nýbrž souhlas Nevěsty a Ženicha v Jeho Slově!

Žeň je zralá

Co se týká žně a kombajnu, dosvědčuji ještě jednou před všemohoucím Bohem. Viděl jsem přezrálé, sluncem již ožehnuté, obrovské pšeničné pole. V dalším okamžiku jsem nalevo ode mne spatřil úplně nový kombajn.

Mocný hlas řekl: „*Můj služebníku, ten kombajn je určen pro tebe, abys sklídl úrodu...*“ Zatímco jsem šel ke kombajnu, podíval jsem se nahoru vpravo a spatřil, jak nebe potemnělo, jakoby měla přijít nějaká katastrofa. Dostal jsem strach a řekl jsem: „Milý Pane, na sklizeň je pozdě, soudy již propukají!“ Hned potom jsem viděl, jak se utvořil v těch nízko visících mracích velký otvor, a slunce vši silou prozařovalo. V dalším okamžiku řekl Pán ještě jednou: „*Můj služebníku, sklíd' úrodu!*“ Hned jsem se viděl nasedat na ten kombajn, pohnul jsem několika pákami a začal jsem sklízet pšeničné pole. Když jsem dokosil poslední pás, otvor se uzavřel, setmělo se a začalo hřmít a blýskat. Byla to atmosféra zániku světa, ale pšenice byla sklizena.

O kombajnu, který má přijet, mluvil bratr Branham ve spojitosti se sklizní několikrát, a to vždy v pozitivním smyslu. A opět stačí jediný výrok, a ten je špatným rozdělením vět v anglickém manuskriptu nepřitelem zneužit k tomu, aby byl obrácen do záporu. Zde je citát, jak bohužel stojí v anglickém textu kázání „Harvest Time“, Phoenix, 12. prosince 1964: „I hear the coming of the combine, the World Council. She'll separate it.“

V češtině: „Slyším přijíždět kombajn, světová rada kostelů. Ta to oddělí.“

Citát, jak by musel znít:

„I hear the coming of the combine. The World Council, she'll separate it.“

Česky: „Slyším, příchod kombajnu. Světová rada kostelů to rozdělí.“

Z důvodu chybně umístěného znaménka je se zlým úmyslem skrze ty nepovolané dán výklad, že muž na kombajnu je antikrist a svůdce Nevěsty. Toho, kdo hlavně měl provést setbu zjeveného Slova a nyní také sklízí úrodu, označují úplně zjevně za antikrista, kterému by se měli vyhnout za každou cenu, a za podvodníka, který slouží světové radě kostelů. Taková zaslepenost nemůže být ženě ani muži připsána, to je přímo satanská slátanina. Jak často jsme od bratra Branhama slyšeli, že v zahradě Eden to bylo jediné slovo, které bylo přidáno, a již nastal pád do hříchu! Co satan tak jasně a lstivě rozumu předkládal, bylo smrtelné jako uštknutí jedovatého hada. Matka všech žijících zapříčinila jejich smrt, protože se otevřela

satanovu vlivu. Bůh Pán daroval milost, aby oči a srdce všech předurčených k životu byly otevřeny a postaveny pod Boží vliv a zřekli se všeho, co satan řekl nebo učinil. Je jen jedno uzdravení: Tak jako kdysi všichni uštknutí museli vzhlednout na měděného hada, tak i nyní musí každý, kdo byl uštknut, vzhlednout na Ježíše Krista, neboť On hadu rozšlápl hlavu. Jen tak budou všichni opravdově věřící sjednoceni s Bohem a nic nás již nebude moci oddělit od lásky Boží a lásky mezi námi, neboť:

„Ale však pevný základ Boží stojí, máje znamení toto: Zná Pán ty, kteří jsou jeho, a: Odstup od nepravosti každý, kdo vzývá jméno Kristovo.“ (2. Tim. 2:19).

Navzdory všem pokusům nepřítelé odpoutat pozornost, se to, co věčný Bůh pro konečný čas plánoval, dokonale naplní: služba bratra Branhama k vyvolání ven a právě tak pokračování k zavedení dovnitř. Pro Boha a ty z Boha narozené platí to, co bylo tomu poslovi svěřeno, a také to, co se děje skrze zvěst, která předchází druhému Kristovu příchodu. Božích darů a povolání On nemůže litovat, ty navždy obstojí.

Podle Řím. 9:28 dojde ještě k mimořádným událostem. *„Nebot' Pán splní své slovo a vykoná svůj soud na zemi rychle a úplně.“* To souhlasí se slovem z Ag. 2, že Bůh na závěr ještě jednou otřese nebem i Zemí, mořem i pevninou. V dopisu Židům to nalézáme shrnuto jako definitivní zaslíbení: *„Jehož hlas tehdy byl zemí pohnul, nyní pak zaslíbil, řka: Ještě já jednou pohnu netoliko zemi, ale i nebem.“* (12:26)

Bratr Branham mluvil o službě mluveného slova, která se bude konat na závěr přímo před vytržením. Všem, kteří si nárokují, že věří Boží zvěsti, nechť je tímto řečeno: Kdo by se chtěl podílet na posledním působení Ducha, musí se nyní nechat zařadit do Božího spásného plánu. Kdo zastává mínění, že všechny skupiny, které jsou částečně proti sobě a rozděleny do různých táborů, budou účastny vytržení, musí pochopit, že toto je největší oklamávání sebe sama, jakému může člověk kdy padnout za obět'. Jako na počátku za času apoštolů, tak bude Pánova Církev na konci zase jedno srdce a jedna duše. První láska bude zjevena jako ovoce Ducha, neboť tam vejde jen dokonalá láska! Všechno musí být ještě napraveno a uvedeno

do původního stavu. Jedině tím získáme podíl na tom, co Bůh skrze zaslíbenou službu činí.

Nyní zvěst konečného času proniká až do končin Země: Církev-Nevěsta je vyvolávána ven a připravována na blahoslavený den příchodu nebeského Ženicha. Nevěsta je nyní Božím nefalšovaným Slovem opět uváděna do stejného kroku pod Božím vlivem. Všichni, kteří zvěsti této hodiny opravdu věří, mohou pozdvihnout hlavy, neboť naše spasení se přiblížilo. Po vyvedení a zkušování následuje zavedení dovnitř. Věříme, že všechny do bludu zavedené děti Boží přijdou k poznání Pravdy, vrátí se zpět a nechají se uvést do spásného Božího pořádku.

Kdo skutečně nalezl u Boha milost, bude vděčný za vyvedení, z Boží milosti obtočí ve zkušenosti během putování pouští, dokáže víru poslušností a bude mít podíl na tom, co Bůh podle Svého zaslíbeného Slova koná. Vyvedení, všechno nadpřirozené Boží působení v minulosti má smysl a účel jen tehdy, když je spojeno s uvedením dovnitř, což ještě nyní probíhá. Musíme mít podíl na tom, co Bůh v přítomnosti a až do příchodu Ježíše Krista bude činit; jen tak přejdeme od víry k hledění.

Časové události

11. září 2004 si vláda USA a všechny spojenecké vlády světa připomněly brutální útok z 11. září 2001:

Letadlo amerických aerolinií UA 175 narazilo do jižní věže,

Letadlo amerických aerolinií AA 11 narazilo do severní věže WTC;

Letadlo amerických aerolinií AA 77 se zřítilo na budovu Pentagonu;

Letadlo amerických aerolinií UA 93 se zřítilo v Shanksville, v Pennsylvanii.

Mezi obětmi se nacházeli lidé z 60 národů. Útoky na věže World Trade Center znamenaly podle mínění některých vlivných osobností „historický zlom“. Tehdejší německý spolkový prezident Johannes Rau šokovaný z toho, co se stalo, vyjádřil 14. září 2001 svoji soustrast slovy:

„Také my, Němci, jsme myšlenkami a city v Americe. Všichni máme ty strašné obrazy ještě před očima. Ty nás neopustí. Všichni společně jsme svědky vražedného násilí, jaké svět kromě války ještě nezažil.

Myslíme na matky a otce, kteří ztratili své děti.

Myslíme na děti, které již nikdy neuvidí své rodiče.

Myslíme na všechny, kteří ztratili přátele a spolupracovníky.

Myslíme na nezměrné utrpení, které vyvolala nenávist a teror v mnoha tisících rodinách...”

Toho památného dne vláda ve Washingtonu a obzvláště americká zpravodajská média zdůrazňovala, že USA jsou skrze náboženství hluboce spojeny s Bohem: „One Nation Under God“ (Jeden národ pod Bohem). Stále znovu se připomínalo, že zakladatelé náboženství unikli pronásledování v Evropě, zdůrazňoval se fundamentálně zformovaný protestantismus, ve kterém je svoboda víry a svědomí pro všechny. To má sice cenu vyznání, ale v žádném případě to nevystačí. Spojení s Bohem skrze náboženství ve skutečnosti vůbec neexistuje; existuje jen vázanost na náboženství a skrze náboženství, která zároveň způsobuje oddělení od Boha. Kdyby byl prezident USA spojen s Bohem a skutečně znovuzrozený muž, potom by také byl tvůrce pokoje. On ale, místo aby miloval nepřátele a tím shrnul na jejich hlavy řeřavé uhlí (Řím. 12:20), oplatil muslimskému světu nepřátelství a tím zvěst smíření a odpuštění, ano, pokoj s Bohem skrze Ježíše Krista, zpochybnil. Pomsta a teror nic neřeší – znovuzrozený křesťan se modlí: „Otče, odpusť jim, neboť oni nevědí, co dělají.“ Bylo by lépe, kdyby prezident některé země, ve které je údajně přes 50% obyvatelstva znovuzrozených křesťanů, neřekl jen: „God bless America!“, nýbrž by se rozpomněl na zaslíbení Boží Abrahamovi: „*V tobě budou požehnány všechny národy...*“ (1. Moj.12:3, Gal. 3:8). To se přece stalo v Ježíši Kristu, našem Pánu (Gal. 3:14).

7. října 2001 oznámil prezident George W. Bush navzdory článku 1 severoatlantického paktu ze 4. dubna 1949 vojenský zásah proti Afganistanu, jímž měl být odstraněn režim Talibanu. Potom následoval, jak všichni víme, 20. března 2003 útok proti Iráku a konec není v dohledu.

Inspektoři Mohammed Elbaradei a Hans Blix byli z Iráku před ukončením svého úkolu odvoláni, aby vojenská akce mohla začít. Bagdad a jiná města byla zničena, civilní obyvatelstvo bylo jako v regulérní válce zavražděno do utrpení. Podle jednoho článku v „Herold Tribune“ z 29. října 2004 bylo již 100 000 mrtvých civilistů, především žen a dětí. O život přišlo také více než 1 000 US vojáků. Jaká tragedie! Údajně se přece jednalo hlavně o Saddáma Husajna, který, jak se tvrdilo, měl podporovat Bin Ládina a byl odhodlán použít během 45 minut zbraně hromadného ničení. Za jeho prozrazení a vydání zaplatila vláda USA 25 milionů dolarů.

Komu je tím pomozeno, že prezident USA vysvětluje: „Po svržení Saddáma Husajna je svět lepší!“, když je zcela zřejmé, že je tomu naopak? Jak věrohodný je britský ministerský předseda, který přitakává, že svět se po pádu Saddáma Husajna stal bezpečnějším, když denně slyšíme o bombách, o útocích sebevražděných atentátníků a mnohých mrtvých? Pro většinu Evropanů a velkou část Američanů je nepochopitelné, že se proti teroru bojuje terorem. Ale Společnost národů je politikou a náboženstvím jen oklamávána. Kdyby se ty peníze užily pro chudé, byla by to zřejmě lepší strategie v boji proti terorismu namísto každodenního financování války, která vlastně není, protože není žádná nepřátelská armáda.

Ale protože jsme dorazili do předpověděného času konce, musí být všechno připraveno, aby mohly nastat apokalyptické soudy. Čtyři andělé soudu jsou spoutáni až k hodině a ke dni u řeky Eufrat (Zj. 9:13–21). O Eufratu je v Bibli zmínka již v 1. Moj. 2:14 a sice ve spojitosti s rájem. Tvořil hranici mezi Východem a Západem. Podle biblického proroctví Eufrat vyschne, aby se uvolnila cesta králům od Východu při invazi do Svaté země, totiž do Izraele (Zj. 16:12). Na invazi se budou podílet především národy severně od Izraele v poslední veliké bitvě před nastoupením Kristova panování (Ez. 38) – tak veliká armáda, jaká tu ještě nikdy nebyla (Joel. 2:2). Ale aby mohl být Armagedon všestranně připraven, postará se vláda USA o to, aby byly zmobilizovány i ostatní národy, které jsou proti Izraeli. Potom bude svět v plamenech a zahyne třetina obyvatelstva. Naše modlitba platí především Izraeli, který se ještě dostane do velikých útrap, neboť na závěr se všechny národy obrátí proti Božímu lidu (Zach. 12:3). Vývoj konečného času nabírá na tempu, nikdo tomu nezabrání,

všecko se stane tak, jak je to předpověděno v proroctví konečného času. Prezident Bush musí setrvat v úřadu ještě další volební období, aby mohl dokončit, jak tomu sám věří, „práci v předurčené Boží vůli“.

Jásir Arafat, který vůbec nebyl Palestinec, se narodil jako Rahman Abdal Raouf 4. srpna 1929 v Káhiře, byl strůjcem a otcem terorismu na Blízkém Východě. Již jako mladistvý se účastnil akcí proti britské mandátní správě. V roce 1959 založil bojovou organizaci Al Fatah. O deset let později se stal předsedou OOP. Po pobytu v Tunisu přesídlil roku 1994 na Západní břeh. V roce 2000 jednal v Camp Davidu s Ehudem Barakem a Billem Clintonem o vytvoření Palestinského státu. Jako hlava terorismu proti požehnanému státu Izrael, kde všichni Palestinci měli práci a chléb, sociální zajištění a právo bydlet, podporoval veřejně nebo tajně všechny islámské teroristické organizace. Jásir Arafat dokonce obdržel Nobelovu cenu míru, dostával každý měsíc 10 milionů od EU z Bruselu a má obrovský majetek uložený ve Švýcarsku a ve Francii. Nakonec byl převezen na léčení do Paříže a tam zemřel.

Kdo je informován, ví, že obyvatelé Gazy a Jericha žili před intifádou lépe než zbytek arabského obyvatelstva: Nebyla tam nezaměstnanost, turistický ruch byl v rozkvětu, všechny skupiny turistů navštěvovaly Betlém a Jericho, a s nimi přicházel blahobyt. Ale nastalo rozdělení, autonomie a s ní teror. Nenávist Mohamedovu náboženství vlastní se totiž zaměřila hlavně proti Židům, a sice proto, že Bůh přes Abrahama, Izáka a Jákoba vyvolil dvanáct kmenů lidu. Již v roce 627 nechal islámský prorok všechno židovské obyvatelstvo v Jatribu 700 – 800 osob – vyhladit, protože ho odmítali jako proroka. Tato smrtelná nenávist přetrvává u jeho přívrženců až dodnes. Praví věřící jsou mučedníci, když pro svou víru musí obětovat život; v islámu jsou mučedníky ti, kteří dají svůj život za to, aby jiné s sebou strhli do spárů smrti. V souvislosti s útoky Bin Ladin řekl: „Vy milujete život, my milujeme smrt.“ USA jsou nyní ještě více islámským světem označovány jako „velký satan“, také proto, že stále ještě podporují Izrael. Bin Ladin přiznal, že důvodem k útoku na World Trade Center jsou dobré vztahy USA a Izraele. 11. září 2004 Bin Ladin hrdě oznámil: „Bomby, které připravujeme, se jmenují ‚Hirošima‘ a všechny jsou namířeny na USA a proměnění Spojené státy v Hirošimu.“ Bratr Branham již v roce 1933 viděl

dopředu v sedmi viděních hlavní události konečného času. V sedmém vidění viděl USA zničené, kam jen dohlédl.

V šestém vidění bratr Branham viděl krásně oblečenou ženu sedící na královském trůnu v USA. Ve svých poznámkách si poznamenal: „Možná katolická církevní instituce!“ Od dob Johna F. Kennedyho sehrály v politických kariérách amerických prezidentů obzvláštní roli dobré kontakty s Vatikánem. Zprávy o návštěvách George W. Bushe u papeže byly na titulních stránkách. My ale musíme na tyto události hledět z biblického stanoviska. Původně protestantské USA, které po druhé světové válce, eventuálně po svržení komunismu 1989, ještě zbyly jako velmoc, jsou popsány ve Zj. 13:11–18 jako druhá šelma. Nejprve tato velmoc mluvila jako beránek, zaručovala svobodu vyjadřování, náboženskou svobodu atd., ale na konci mluví jako drak a celý svět přiměje k tomu, aby tu první šelmu, totiž starou Římskou říši, která se nyní opět zmocňuje v EU, uznal.

Dostali jsme se ve vývoji konečného času na rozhraní. 25. března 1957 podepsali tři státníci Adenauer, Schuman a De Gasperi jako zástupci Německa, Francie a Itálie „Římské smlouvy“. Ve stejné místnosti, přímo u nohou sochy papeže Inocence X., podepsali 29. října 2004 zástupci pětadvaceti zemí Evropské unie Evropskou ústavu. Svým podpisem projevíli souhlas i zástupci tří dalších kandidátských zemí Bulharska, Rumunska a Turecka. Platforma pro poslední světový pořádek, světovládu a světové společenství je připravena. Kdo by chtěl, může si přečíst Dan. 2:40, Dan. 7:23 a také Dan. 8:25 a potom pokračovat Zj. 13,1–10 a 17. kapitolou. Poslední velmoc je přirovnána šelmě, která vystupovala z moře národů – a tady je nutno mít na zřeteli, že mezi všemi těmito státy je sedm vůdčích hlav a deset trkajících rohů. Ostatní tvoří zbytek celého těla.

In Rom schließt sich der Kreis

Die erste
Verfassung der
EU-Geschichte
ist besiegelt.
Jetzt sind die
Völker gefragt.

Rom/Berlin (AFP/dpa). Fast ein halbes Jahrhundert nach der Gründung der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft haben die Staats- und Regierungschefs der EU die erste europäische Verfassung unterzeichnet. Bei einem Festakt in Rom setzten sie gestern ihre Unterschrift unter das Vertragswerk für die auf 25 Staaten erweiterte Europäische Union. Die Zeremonie wurde von der Krise überschattet, die der vom Europaparlament erzwungene Rückzug der neuen EU-Kommission ausgelöst hatte.

Die Verfassung besiegele den Frieden in Europa, sagte der niederländische Regierungschef und amtierende EU-Ratsvorsitzende, Jan Peter Balkenende. Im prächtigen Festsaal, wo 1957 der Grundstein für die heutige EU gelegt worden war. Auch die Außenminister der EU-Staaten unterschrieben den Vertrag; unter die Schlussakte setzten außerdem Vertreter der Beitrittskandidaten Bulgarien, Rumänien und Türkei ihre Unterschrift.

Bundeskanzler Gerhard Schröder (SPD) sagte: „Die Verfassung für Europa unterzeichnen zu dürfen ist ein Traum, den viele geträumt haben.“ Was den Erfolg der Ratifizierung angeht, sei er sich für Deutschland „sehr sicher“.

Der designierte EU-Kom-

1957 unterzeichnete Bundeskanzler Adenauer (links oben) die Römischen Verträge. Rechts neben ihm der erste Präsident der EWG, Hallstein. Gestern waren Bundeskanzler Schröder (links unten) und Außenminister Fischer gefragt. Fotos: Keystone/dpa.

missare mit den Regierungsvertretern fort. Er sagte, es seien einige Änderungen in seinem Kommissarskollegium notwendig, um die Unterstüt-

missar vorgesehenen Italiener Rocco Buttiglione wegen dessen erzkonservativen Ansichten zu Familie und Homosexualität.

zierung in Deutschland. Knapp drei Viertel (73 Prozent) der Bürger sind für eine Volksabstimmung über die EU-Verfassung, erah das wöchentliche

nicht ab. In der Union gibt es dazu keine klare Linie: Die CDU ist gegen die Verankerung von Volksabstimmungen im Grundgesetz. Die CSU lehnt

Nadpis v německých novinách: V Římě se uzavírá kruh.

Historický den, historická událost. Na cestě k světové moci bylo pro sjednocenou Evropu několik zastávek:

Základy pro ni byly utvořeny 25. března 1957 podpisem „Římských smluv“. Sjednocená Evropa započala se sedmi státy a stále k ní přistupovaly další. 1. května 2004 jsme oslavovali Evropu jako společenství 25 států s 455 miliony obyvatel. 17. června 1998 vstoupil v platnost „Římský statut mezinárodního soudního dvora“.

29. října 2004 podepsali zástupci 25 členských států v Římě u nohou sochy papeže Inocence X. Evropskou ústavu. Není to náhoda, že obě důležité smlouvy byly podepsány na témže místě, ve stejné místnosti, pod „patronátem“ onoho papeže. To nejsou pouze historické události – biblická proroctví nalézají v našem čase nepřehlédnutelné a nepřeslechnutelné naplnění.

Aniž bych dále zacházel na události času, musí být jasně řečeno, že jsme konci blíže, než by si to mnozí připustili. Biblická proroctví se naplňují

na všech úrovních způsobem, který se nedá přehlédnout ani přeslechnout. Můžeme se navzájem jen utěšovat slovy: „Když uvidíte toto všecko se dít, pozdvihněte hlav svých, neboť se vaše spasení přiblížilo.“

Ještě krátká misijní zpráva

V říjnu 2004 jsem přijal pozvání do Jižní Ameriky a letěl nejprve do Buenos Aires v Argentině, kde Bůh otevřel nové dveře. I tam našla zvěst konečného času přístup a víru.

Pokračovali jsme do Chile, kde jsme prožili dny jako za dnů apoštolů. Po shromáždění mezi německými emigranty jsem mohl po pouhých dvou kázáních v sobotu 9. října 2004 pokřtít v řece 125 bratří a sester na jméno

Pána Ježíše Krista. Byl to vskutku den, který učinil Pán, a který bude pro všechny přítomné nezapomenutelným. Sourozenci tam jsou Bohu ze srdce vděční za zjevené Slovo a stále znovu na to v dopisech, e-mailem a telefonicky vzpomínají.

V Limě, v Peru, jsem měl tentokrát možnost oslovit lidi v rozhlasu a v televizi, i několik tisíc lidí ve velkém slavnostním sále v hotelu Sheraton

a dobré dva tisíce v obrovském stanu. Přesto očekávám, že všichni, kteří Slovo opravdu přijali, se také nechají biblicky pokřtít, jak o tom máme zprávu ve Sk. 2:41. Ještě stojí v misijním příkazu: „*Kdo uvěří a nechá se pokřtít, bude spasen.*“ Biblický křest patří k víře a těm, kteří uvěří, stále

ještě platí zaslíbení, že obdrží dar Ducha svatého (Sk. 2:38-39). To je biblický vzor – Boží spásný pořádek pro Církev od počátku až do konce.

Shromáždění v Kinshase

Shromáždění v Lubumbashi

Návštěva v Jeffersonville

Měl jsem na srdci navštívit na této cestě centrum „Voice of God“ v Jeffersonville, ve státě Indiana v USA. Naposledy jsem byl v Jeffersonville asi před dvaceti lety, a sice na pohřbu bratra Roye Borderse. V dubnu 1966 jsem ho poprosil, aby převzal odpovědnost za tisk kázání bratra Branhama. I v tomto bodu se mohu ohlédnout na určitý den: 12. duben 1966, kdy se kázání z magnetofonových záznamů začala tisknout. Věděl jsem, že kázání musí být přeložena do jiných řečí a k tomu jsou zapotřebí písemné předlohy. Bůh Pán vedl srdce bratra Borderse a skutečně se postaral o všechno, co bylo k dalšímu vedení a rozšiřování Boží zvěsti potřeba.

Vchod do areálu „Voice of God Recordings“ v Jeffersonville, Indiana, U.S.A.

S Billy Paulem a Josefem Branhamem v recepci „Voice of God Recordings“

Při nynější návštěvě v Jeffersonville 15. října 2004, mě vyzvedl na letišti bratr George Smith. Setkal jsem se skoro se všemi členy Branhamovy rodiny: s Billy Paulem, Josefem, Rebekou a Davidem, synem Billyho Paula. Byl jsem přijat s velkou láskou, respektem a srdečností. Jeffersonville bylo

přece místo, kde služba bratra Branhama hlavně probíhala a kde kázal nejvíce učitelských kázání. Příjemně mne překvapilo nové centrum „Voice of God“: Je velice dobře rozvrženo a nesporně účelně zařízeno.

Co se duchovního pokrmu týče, toho zjeveného Slova, ten není vázán na místo, kde ta kázání byla kázána. Bratr Branham dostal odkaz skrze své kázání v Jeffersonville, aby uskladnil ten pokrm – to je pravda. Právě tak je pravda, že ve stejnou dobu 2. dubna 1962, dal Pán i mně mocným hlasem odkaz, abych ten pokrm uskladnil. To je „TAK MLUVIL PÁN“. Bratr Branham to 3. prosince 1962 potvrdil před dvěma svědky a řekl mi: „Bratře Franku, počkej s rozdáváním pokrmu, až obdržíš ten zbytek, který k tomu náleží.“ I tato výpověď je „TAK MLUVIL PÁN“. Jak všichni vědí, skrze Boží vedení mně bylo od roku 1958 posíláno každé kázání, které bratr Branham kázal.

Byl to bratr Branham, kdo mi ve středu 11. června 1958 v texaském Dallasu na konci jednoho rozhovoru ve stanu, než vystoupil na pódium, řekl: „Bratře Franku, ty se s touto zvěstí vrátíš do Německa.“ V roce 1956 jsem odjel do Kanady a na návrat do Německa jsem ani nepomyslel. Ale pak se to stalo, jak to Bůh naplánoval. V mém malém kapesním kalendáři z roku 1958 je pro každý den předtištěn biblický verš. 11. června je psáno: „*Aj, já kladu má slova do tvých úst.*“ (Jer. 1:9). Ve spojitosti s tímto datem myslíme na 11. června 1933, kdy měl bratr Branham u řeky Ohio zvláštní prožití. Na Pánův příkaz jsem archivoval každé kázání a nejprve jsem je z magnetofonového pásku překládal v malém kroužku věřících v lokálním sboru. S rozdáváním duchovního pokrmu a zvěstováním zjeveného Slova jsem začal ihned po odchodu bratra Branhama.

Jistě to krásné centrum na kopcovitém okraji města Jeffersonville slouží velkému účelu uvnitř zvěsti, jako i všechna ostatní centra mají smysl. Pakli by se ale mělo naplnit, že na ně bude pohlíženo jako na hlavní stan a na ostatní jako na pobočky, které jsou povinny přizpůsobit se hlavnímu stanu, bylo by tomu jako v ostatních denominacích. Tohle by určitě nebylo myšlenkou bratra Branhama, který choval naději, že z tohoto hnutí nevyjde žádná nová denominace, nýbrž výsledkem bude dokonání Nevěsty. Obecně je Bůh obzvláštním způsobem na nějakém místě jen tak dlouho,

dokud tam může být přítomen skrze nějakou službu. Pak se to místo stává poutním místem, místem vzpomínek. Ale Bůh může být znovu obzvláštním způsobem přítomen jenom tam a v tom, co podle Svého spásného plánu činí. Necht' spočívá Boží požehnání na misijním centru „Voice of God“ a necht' se stane vůle Pánova.

Srdečný dík

říkám všem, kteří toto dílo povolane do života samotným Bohem, podporují svými dary a desátky. V proroku Mal. 3 je napsáno skutečně všechno, co je pro nás důležité. V 1. verši máme předpověď: „*Aj já posílám svého anděla, který připraví cestu před tváří mou...*“ Potom následuje napomenutí: „*Sneste všechny desátky do obilnice, aby potrava byla v domě mém.*“ (v. 10) Tak to Bůh doopravdy určil, aby se všichni, kteří jsou zaopatřováni pokrmem, starali o to, aby i před jinými byl Pánův stůl bohatě prostřen. V závěru pak je předpověď o proroku Eliášovi, který přijde, než nastane den Páně. Jestliže jsou naše srdce zavedena opět ke Slovu, pak to není pouhá teorie, ne nějaké „musíš“, nýbrž radostné dávání Pánu toho, co mu již vlastně patří. Lidé, kteří chodí po vlastních cestách, svůj čas plánují pro sebe, vysvětlují si Slovo jak se jim hodí, mají také vždycky nějakou přijatelnou omluvu, aby nebyli poslušní.

Ještě jednou děkuji všem, kteří se také v tomto ohledu začleňují do Božího pořádku. Tak můžeme zaopatřit i ty nejchudší země. Jak mohou všichni vědět, rozesíláme všechno zásadně bezplatně: kázání bratra Branhama, knihy, kazety, videokazety, CD a DVD. Nikdy jsme v misijní práci nežádali za nic peníze. Náš věrný Pán a Spasitel, ten Pán slávy, který na počátku vydal nařízení, se sám stará, aby to mohlo být vykonáváno. Máte tím velký podíl na sklizni duší na celém světě, ale ještě důležitější je vaše podpora v modlitbách.

Oznámení shromáždění

V **Curychu** se bude konat poslední shromáždění roku 2004 v neděli **26. prosince od 14:00** hod. Počítá se s Večeří Páně a Hodem lásky. Také v roce 2005 platí pro shromáždění v Curychu poslední neděle v měsíci.

I v **Krefeldu** platí nadále stejný termín o prvním víkendu. První shromáždění v následujícím roce 2005 se budou konat **1. a 2. ledna 2005**. Vždy a všude jsou všichni srdečně pozváni a prosíme, přiveďte s sebou i jiné.

Všem mým bratrům a sestrám v Evropě a v celém světě přeji Boží bohaté požehnání pro nadcházející rok 2005. Ne bázlivě, ale plní důvěry vyhlížíme do budoucnosti, jsme vděční za každý den, týden, měsíc, který nám bude Bohem ještě darován. Prosím, abyste na modlitbách vzpomínali na ty, kteří Slovo Pána nesou. Přirozeně neváhám prosit, abyste obzvláště vzpomínali na modlitbách mne, také našeho milého bratra Leonarda Russe, na němž spočívá velká odpovědnost ve sboru v Krefeldu, a také našeho milého bratra Paula Schmidta, který se plně angažuje ve sboru a na misijních cestách. Nechceme zapomenout našeho věrného bratra Alexise Bariliera, našeho bratra Etienne Gentona, bratra Leonarda Lifese, bratra Urse Grafa a všechny bratry, kteří zde nemohou být jmenovitě nazváni, ale přispívají k dílu Pána.

V pověření Božím působící

Br. Frank

Velice dobrá zpráva

Náš bratr z Jakarty, prof. Dr. Wimanjaya, nám sdělil, že v roce 2005 bude v Indonésii Bible znovu přeložena a vydána – aniž by se v ní nacházelo slovo „Alláh“. Alláh je bůh islámu a patří do Koránu. Nemá nic společného s Všemohoucím Bohem Židů, křesťanů a Bible. Bratr Wimanjaya je členem týmu překladatelů Bible Society v Jakartě. Již léta překládá naše knihy do své mateřské řeči. Po přečtení našeho traktátu o islámském náboženství bádál v odborné literatuře a našel potvrzené, že Alláh s Bohem Bible nemá absolutně nic společného. S pomocí Pána se mu podařilo přesvědčit o tom Biblickou společnost, a tak bylo rozhodnuto o vytisknutí nového vydání. Jsme za to Bohu velice, velice vděční.

Šalom! Srdečné pozvání na další cestu do Izraele

Dá-li Pán a čas to ještě dovolí, je od 2. do 13. května 2005 naplánována cesta do Izraele.

Cesta zemí Bible již mnohým, obzvláště mladistvým přinesla trvalé požehnání. Ještě neznáme přesnou cenu; vycházíme z toho, že to může být cca 1 600 Euro. Je v tom zahrnut let, všechny prohlídky, jízdy autobusem, přenocování, snídaně a večere a obvyklé spropitné. Těšilo by nás, kdyby mnozí se mohli účastnit této možná již poslední cesty.

Protože lety a hotely musí být dopředu rezervovány, prosíme o předběžné přihlášení do konce prosince 2004.

Freie Volksmission Krefeld

Postfach 905

D-47709 Krefeld

Svobodná lidová misie

informační kancelář

Doubecká 556

Jahodnice

Praha 9 – Kyje

CZ-198 00

tel. 02/703937

úř. hodiny: pondělí a středa 9 – 12 hod.